

Реферат на тему: "Леся Українка - життя і творчість"

Леся Українка

Реферат на тему:

Леся Українка -

життя і творчість

Справжнє ім'я Лариса Петрівна Косач. Народилася 25 лютого 1871 року в м. Новгороді-Волинському, в сім'ї повітового службовця - юриста Петра Антоновича Косача, та відомої української письменниці Олени Пчілки.

У зв'язку з переведенням Петра Косача по-службі родина мешкала в Луцьку та Ковелі, а з 1882 року постійним її місцем проживання с. Колодяжне. Саме на Волині минуло дитинство Лесі. Мати доглядаючи, за дітьми (а їх було 6) намагалась дати їм національне виховання. У їхній сім'ї шанували народні звичаї. Діти змалку ходили в національному одязі.

Леся Українка була всього на 1 ? року молодша за свого брата Михайла - Мишу... Миша навчився дуже рано читати, а що Леся навчалася разом з ним, то в 4 роки вона вже зовсім справно читала. А на початку 6-го року життя вчилася писати навмисне для того, щоб написати першого в житті листа до своїх любих дядька та дядини Драгоманових...

Крім читання і забав, робили вони літом і "поважну" роботу, бо завжди мали свій квітник і город, що самі обробляли та доглядали. Леся зовсім маленькою, в 6 років, навчилася шити й вишивати, а як їй подарували тоді нитнички й гольника, то вона шанувала й пильнувала їх більше, ніж усіх забав. І тоді вже задумувала вишити батьковій сорочку...

Хоч до читання й до роботи Леся бралася поважно та пильно й забави в неї були змістовні та розумні, але була вона малою дуже весела й любила співати й танцювати...

Як було Лесі 10 ? років, то вона в Києві почала вчитися з учителями разом з Мишею і всього того, чого й він учився, готуючись вступити до класичної хлоп'ячої гімназії, вчила Леся й стародавні мови - грецьку і латинську. Її мати писала тоді бабуні, що Леся вчить усе те, що й Миша, але ще краще за нього потрапляє в науці. Крім науки, спільної з Мишею, Леся в Києві систематично брала лекції гри на фортепіано, якої її почала вчити ще раніше тітка Олександра Косач. Дуже любила Леся музику і була до неї вельми здатна, здатна навіть до композиторства, та, не нащастя могла вчитися всього одну зиму, бо в неї почала боліти ліва рука і не давала грати. Свою журбу, що доведеться відмовитись від музичних занять, вона вилила в автобіографічній елегії "До мого фортепіано". Через недугу, освіту здобула самотушки.

6 січня 1881 року Леся в Луцьку пішла на річку подивитися, як св'ятять воду, і в неї дуже померзли ноги. Скоро по тому... вона заслабла... Вважали, що то в Лесі гострий

ревматизм... Однак од тої пори треба датувати початок Лесеної, як сама жартуючи називала (мала настільки сильну волю, що могла жартувати і з таких речей), "тридцятилітньої війни" з туберкульозу, бо то був не гострий ревматизм, а початок туберкульозу кістки в нозі, що на деякий час пригас, а потім розгорівся знову.

Через недугу Леся вже ніколи більше не вчилася систематично з учителями, ніколи не була в жодній школі, ондак вже була врешті високоосвіченою людиною, знала багато мов, гарно грала, між іншим, часто грала власні композиції – імпровізації, яких вона, нажаль, невміла записати.

Рано виявився й поетичний таланти. Її вірш "Надія" датується 1880 роком, рідні ж згадують, що стала писати ще раніше. З 1884 року починає друкувати поезії, під псевдонімом Леся Українка. Його їй підказав дядько відомий всім Михайло Дрогоманив, що мав на неї великий вплив.

У 18 років Леся могла рекомендувати приятелям найкраще перекладати з всесвітньої літератури.

У 1890 році вона написала для молодшої сестри книжку "Стародавня історія східних народів" (яка згодом у 1918 році була видана, як підручник для національної школи).

Оцінюючи першу книжку Лесі Українки, І. Франко назвав її найважливішим здобутком нашої літератури за той рік.

Схиляємось перед мужністю поетеси: вона творила, долаючи щодня фізичний біль, гнітаючий настрій, зумовлений недугою.

Леся була така "сильна духом", що не лише сама не тратила мужності, а ще й знаходила в себе снагу підбадьорювати інших...

У листі до М. Драгоманова від 28 липня 1891 року поетеса писала: "О якби мені не та нога, – чого б я в світі натворила!"

Щасливим для Лесі було літо 1894 року, коли вдалося відвідати Драгоманова в Софії. Леся й закрила очі дядькові який помер у червні 1895 року.

У 1903 році вона брала участь у відкритті пам'ятника Івану Котляревському. У цей час Леся активно працює, як драматург.

Письменниця вимушена була виїжджати на лікування в Крим, Єгипет, Грузію. Доводилося долати матеріальну скруту, але Леся, відмовляючи собі в найнеобхіднішому, на власні кошти організувала фольклорну експедицію для запису на фонограф кобзарських дум.

У 1912 році вона закликає громадськість відзначити річницю творчої діяльності І. Л. Франка.

Та залишалися останні місяці життя геніальної письменниці. 1 серпня 1913 року в Сурамі зупинилося серце Лесі Українки. Її тіло було перевезене до Києва поховане на Байковому кладовищі, поряд з могилами батька і брата.

25 лютого 1871 р. – народилася Леся Українка;

1887 р. – навчилася шити й вишивати;

1880 р. – датується перший вірш "Надія";

1881 р. – вчиться в Києві разом з братом Михайлом;
6 січня 1881 р. – в Луцьку перебувала під-час освячення води;
1881 р. – застудилась і почала важко хворіти;
1882 р. – постійне місце проживання с. Колодяжне;
1884 р. – починає друкувати поезії;
1890 р. – Леся написала для молодшої сестри книжку "Стародавня історія східних народів";
28 липня 1891 р. – написала лист до Драгоманова;
1894 р. – Лесі вдалося відвідати дядька в Софії;
1895 р. – помер дядько Лесі – Драгоманов;
1903 р. – вона брала участь в відкритті пам'ятника І. Котляревського;
1912 р. – скликає громадськість відзначити річницю творчості діяльності І. Л. Франка;
1 серпня 1913 р. – в Сурамі зупинилось серце Лесі Українки;
1918 р. – видана як підручник книжка Лесі Українки "Стародавня історія східних народів".